

Arrest

nr. 246 897 van 6 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 30 januari 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van

de Unie, in functie van hun meerderjarige zoon van Nederlandse nationaliteit. Beide aanvragen werden geweigerd op 29 juli 2020. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.01.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.01.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn zoon H. A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Als ascendent dient betrokkene aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging, en dit omdat ze gezien haar persoonlijke economische en sociale toestand niet in haar eigen basisbehoeften kon/kan voorzien.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd.

- *Verblijfskaart Italië (IO2864383) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.04.2012*
- *‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°6643/2019 dd. 28.02.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer vanwege betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het attest betrekking op de situatie in februari 2020, zijnde na de aankomst van betrokkene in België. Er dient trouwens opgemerkt te worden dat betrokkene al jaren niet meer in Marokko woonachtig is. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat hij minstens sedert het voorjaar van 2012 in Italië verblijft (vermoedelijk is dit langer; uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de echtgenote van betrokkene minstens sedert oktober 2008 in Italië verblijft). Er werden betreffende de periode van het verblijf van betrokkene geen documenten met betrekking tot zijn aangehaalde onvermogen voorgelegd.*
- *Bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene uit de periode april – mei 2016, november 2016 – februari 2017, juli 2017, april 2018, juli 2018 – januari 2020: echter, deze bedragen zijn weliswaar regelmatig (sedert juli 2018) doch te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs voor zowel betrokkene als zijn echtgenote.*
- *Documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonoverzichten Unique voor de periode 04.02.2019 – 07.08.2019, loonfiche Peter Hans voor de maand april 2019 met bijhorende individuele rekening (februari – juli 2019), loonfiche Estee Lauder voor de maand augustus 2019, loonattest 2019 Forum Jobs (augustus – december 2019): uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat deze tewerkstellingen niet langer actueel zijn, en deze gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag.*
- *Attesten dd. 17.02.2020 en 12.05.2020 waaruit blijkt dat respectievelijk betrokkene en referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Geel.*

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient betrokkene aan te tonen dat de financiële en/of materiële steun vanwege de referentiepersoon significant en noodzakelijk was/is om in haar levensonderhoud te voorzien. Indien de steun van de referentiepersoon slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, zoals in casu het geval lijkt te zijn, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine, zijnde Marokko of Italië, een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Immers, er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene effectief onvermogen is (noch in Marokko, noch in Italië), en er werd onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of van origine financieel en/of materieel daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als zijn echtgenote ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 30.01.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden Ingetrokken"

1.2. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.01.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.01.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar zoon H. A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Als ascendent dient betrokkene aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging, en dit omdat ze gezien haar persoonlijke economische en sociale toestand niet in haar eigen basisbehoeften kon/kan voorzien.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- verblijfskaart Italië (I0396865A) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.11.2015, waaruit blijkt dat betrokkene sedert 02.10.2008 in Italië verblijft
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°6642/2019 dd. 28.02.2020 waarin de Marokkaanse belasting-dienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer vanwege betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het attest betrekking op de situatie in februari 2020, zijnde na de aankomst van betrokkene in België. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene al jaren niet meer in Marokko woonachtig is. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat zij sedert oktober 2008 in Italië verblijft. Er werden betreffende de periode van het verblijf van betrokkene geen documenten met betrekking tot zijn aangehaalde onvermogen voorgelegd.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode april - mei 2016, november 2016 - februari 2017, juli 2017, april 2018, juli 2018 - januari 2020: echter, deze bedragen zijn weliswaar regelmatig (sedert juli 2018) doch te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs voor zowel betrokkene als haar echtgenoot.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonoverzichten Unique voor de periode 04.02.2019 - 07.08.2019, loonfiche Peters Hans voor de maand april 2019 met bijbehorende individuele rekening (februari - juli 2019), loonfiche Estee Lauder voor de maand augustus 2019, loonattest 2019 Forum Jobs (augustus - december 2019): uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat deze tewerkstellingen niet langer actueel zijn, en deze gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient betrokkene aan te tonen dat de financiële en/of materiële steun vanwege de referentiepersoon significant en noodzakelijk was/is om in haar levensonderhoud te voorzien. Indien de steun van de referentiepersoon slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, zoals in casu het geval lijkt te zijn, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine, zijnde Marokko of Italië, een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Immers, er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene effectief onvermogen is (noch in Marokko, noch in Italië), en er werd onvoldoende aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of van origine financieel en/of materieel daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als haar echtgenoot ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 30.01.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden Ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"II. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

a) *Aangaande het 'ten laste' zijn van verzoekers*

Verwerende partij stelt dat de afhankelijkheid van verzoekers, tegenover hun zoon, van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging niet bewezen werd.

Men haalt ook aan dat het feit dat verzoekers sinds hun aankomst onder hetzelfde dak verblijven als hun zoon, geen automatisch recht geeft op verblijf. Het "ten laste" zijn dient nl. op actieve wijze te worden aangetoond en kan niet impliciet afgeleid worden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Gelet op de leeftijd van verzoekers en de verwantschap met hun zoon, moet er aangetoond worden dat zij ten laste zijn van hem. dit hebben zij reeds gedaan.

Het ten laste zijn van de referentiepersoon vereist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning, materieel en financieel.

Het Hof van Justitie heeft zich hierover reeds uitgesproken in verschillende arresten en het 'ten laste' zijn dient gedefinieerd te worden als een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid, in casu verzoekers, wordt (onder)gesteund door de burger van de Unie. Deze steun moet er in voorzien dat deze onderdaan in zijn basisbehoeften kan voorzien in zijn land van herkomst. (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, §43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014)

Er moet sprake zijn van een duurzame steun en geen punctuele steun.

Deze afhankelijkheid mag met elk bewijsmiddel worden aangetoond.

Deze afhankelijkheidsrelatie dient te worden beoordeeld op het moment dat verzoekers de referentiepersoon komen vervoegen. Dit blijkt uit het samenlezen van art. 40ter en art. 40bis §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Voor de behoefte van de afhankelijkheid van verzoekers met hun zoon aan te tonen, legt verzoekers volgende documenten neer:

- *Attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 6643/2019 dd 28.02.2020*
- *Bewijzen geldstorting*

Door verwerende partij werd gesteld dat de geldstorting te beperkt waren om hiermee rekening te houden, doch men houdt geen rekening met het feit dat hun zoon hen op regelmatige basis kwam opzoeken. Op die momenten zorgde hij ook voor zijn ouders en liet hij ook al gelden achter zodat zij enige tijd verder konden. Zo was een storting in die periode ook niet nodig en overbodig.

Uit deze bewijsstukken blijkt duidelijk dat de afhankelijkheid van verzoekers van hun zoon duurzaam was en strikt noodzakelijk voor verzoekers om in haar basisbehoeften te voorzien.

Tevens stelt verwerende partij dat verzoekers geen attest van onvermogen voorleggen uit haar land van herkomst. Zij leggen een verklaring op eer neer bij hun aanvraag. Dit is het enige document dat zij konden bekomen. Bovendien wordt hiervan gesteld dat deze werd opgemaakt nadat zij reeds de Marokko hadden verlaten en reeds hun intrek had genomen bij hun zoon. Gelet op het feit dat dit een negatief bewijs betreft, is dit ook moeilijker aan te tonen.

Verzoekers wensen er op te wijzen dat de afhankelijkheid en het begrip 'ten laste zijn' in hoofdorde een actieve ondersteuning betreft door de referentiepersoon. Deze beoordeling dient een weergave te zijn van de feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Het bewijs van onvermogen is dan ook bijkomend. (RvV, arrest nr. 211.725, 26 oktober 2018)

Bovendien heeft het Hof van Justitie zich hierover ook reeds uitgesproken. Wanneer de referentiepersoon regelmatig een som geld betaalt aan een descendent/ascendent, deze noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften en dit over een lange periode, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij de afhankelijkheid van de descendent kunnen aantonen. (HvJ, 16 januari 2014, C423/12)

De bewijslast is vrij en kan met alle middelen aangetoond. Bovendien beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid. Desondanks dient zij deze bevoegdheid redelijk in te vullen en dan ook afdoende te motiveren.

Verzoekers hebben hun behoefteigheid aangetoond door middel van de bewijzen van geldtransfers en het attest non-imposition.

Indien verwerende partij met alle elementen in dit dossier en alle documenten, die werden neergelegd, rekening gehouden had, kwam men tot andere beoordeling in huidig dossier.

Door dit verkeerdelijk te stellen en hier onvoldoende rekening mee te houden schendt men niet enkel de motiveringsplicht maar eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu zijn verzoekers in het verleden, en dit tot op heden, afhankelijk van hun zoon, die over voldoende inkomsten beschikt. Het tegendeel werd ook niet aangehaald door verwerende partij om de aanvraag van verzoekers te weigeren.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing incorrect is en flagrant voorbijgaat aan de huidige regel- en wetgeving.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht, moet verwerende partij rekening houden met alle elementen van een dossier.

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekers wel de nodige stappen neemt om zich te integreren in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

De opmerking mbt de bewijzen van geldstortingen is een toonbeeld van onzorgvuldigheid en flagrant fout.

Bovendien legde verzoekers een attest neer niet onderworpen te zijn aan de woon- en gemeentebelasting. Indien men deze documenten samen nam, had men vastgesteld dat verzoekers niet meer kunnen terugkeren naar Marokko. Desondanks weigerde verwerende partij dit te doen en ontkende de samenhang ervan.

Bovendien is hun zoon nog steeds aan werk. Dit kan verwerende partij ook vaststellen in zijn databank vb. RVA, doch weigert dit te doen. Verwerende partij gebruikt deze enkel in hun voordeel en wanneer betrokkenen hun tewerkstelling verloren zouden zijn. Hun zoon ontvangt momenteel nog steeds een inkomen en dat zij hiervan ook op de hoogte waren.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, haar beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekers draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoekers dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.1.2. De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan zij zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevatten de bestreden beslissingen een motivering in feite. Met name wordt uitgebreid uiteengezet waarom verzoekers middels de bijgebrachte stukken niet afdoende aantonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste waren van hun Nederlandse zoon en dat niet afdoende wordt aangetoond dat de referentiepersoon daadwerkelijk in staat is hen ten laste te nemen. De motivering van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig is, kan aldus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bereikt. Verzoekers beweren dat de motivering niet afdoende is maar brengen dienaangaande geen enkel concreet argument bij.

De Raad stelt vast dat verzoekers, waar zij aanvoeren dat de bestreden beslissingen onzorgvuldig en kennelijk onredelijk werden genomen, in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad wijst

er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn gesteund.

Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Verzoekers, die gezinshereniging aanvragen in functie van hun Nederlandse zoon, dienen aldus aan te tonen dat zij “ten laste” zijn van de referentiepersoon. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de voorwaarde van “ten laste” zijn, invult door in casu het bewijs te vragen van het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, dit is financieel en/of materieel, van verzoekers ten aanzien van hun Nederlandse zoon van in het land van herkomst. Verzoekers betwisten deze invulling van de voorwaarde “ten laste” zijn niet, die overigens in lijn ligt met de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007; HvJ C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014) en de rechtspraak van de Raad van State (zie RvS 3 juni 2014, nr. 10.539; RvS 12 december 2013, nr. 225.447). De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoekers het bewijs van de voorwaarden leveren. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. In de bestreden beslissingen stelt de verwerende partij rekening te hebben gehouden met de stukken die in het kader van de tweede aanvraag tot gezinshereniging werden voorgelegd. Zij beoordeelt deze als volgt:

“- Verblifsk kaart Italië (IO2864383) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.04.2012

- ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°6643/2019 dd. 28.02.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer vanwege betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het attest betrekking op de situatie in februari 2020, zijnde na de aankomst van betrokkene in België. Er dient trouwens opgemerkt te worden dat betrokkene al jaren niet meer in Marokko woonachtig is. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat hij minstens sedert het voorjaar van 2012 in Italië verblijft (vermoedelijk is dit langer; uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de echtgenote van betrokkene minstens sedert oktober 2008 in Italië verblijft). Er werden betreffende de periode van het verblijf van betrokkene geen documenten met betrekking tot zijn aangehaalde onvermogen voorgelegd.

- Bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene uit de periode april – mei 2016, november 2016 – februari 2017, juli 2017, april 2018, juli 2018 – januari 2020: echter, deze bedragen zijn weliswaar regelmatig (sedert juli 2018) doch te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs voor zowel betrokkene als zijn echtgenote.

- Documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonoverzichten Unique voor de periode 04.02.2019 – 07.08.2019, loonfiche Peter Hans voor de maand april 2019 met bijhorende individuele rekening (februari – juli 2019), loonfiche Estee Lauder voor de maand augustus 2019, loonattest 2019 Forum Jobs (augustus – december 2019): uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat deze tewerkstellingen niet langer actueel zijn, en deze gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag.

- Attesten dd. 17.02.2020 en 12.05.2020 waaruit blijkt dat respectievelijk betrokkene en referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Geel.”

De verwerende partij besluit dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoekers voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon.

2.1.4. Verzoekers voeren met betrekking tot het motief dat de geldstorting te beperkt zouden zijn, aan dat hun zoon hen regelmatig bezocht en handgiften gaf, zodat geldstorting niet nodig waren. De Raad merkt evenwel op dat geen bewijzen van deze handgiften werden voorgelegd, zodat verzoekers zich beperken tot loutere verklaringen. Er kan de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die niet werden voorgelegd. Met betrekking tot het Marokkaanse "attestation de non-imposition", voeren verzoekers aan dat dit werd opgemaakt nadat ze Marokko reeds hadden verlaten en dat een negatief bewijs moeilijk te leveren is. Daarmee wordt echter niet aangetoond dat de verwerende partij dit attest onjuist of op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Vermits dit attest werd opgesteld op een ogenblik dat verzoekers niet meer in Marokko woonden, werd immers terecht geoordeeld dat dit het onvermogen van verzoekers niet aantoonde.

In het tweede middelonderdeel, "aangaande het socio-economisch onderzoek" voeren verzoekers aan dat geen rekening werd gehouden met een attest dat zij niet onderworpen zijn aan de gemeentebelasting. Voor zover verzoekers daarmee verwijzen naar het reeds genoemde "attestation de non-imposition", werd hiermee wel degelijk rekening gehouden met dit stuk. Waar verzoekers betogen dat uit dit stuk moet blijken dat zij niet kunnen terugkeren naar Marokko, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet wordt toegelicht. Bovendien blijkt uit de niet betwiste gegevens van de zaak dat verzoekers over een verblijfsrecht beschikken in Italië. Waar verzoekers aanvoeren dat uit de RVA-databank blijkt dat hun zoon nog steeds werkt, tonen zij daarmee niet aan dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij afhankelijk waren van hun zoon. Daargelaten of zij deze stukken bij hun aanvraag hebben voorgelegd, tonen zij niet aan dat deze elementen van aard zijn de totstandkoming van de bestreden beslissing te beïnvloeden.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"II.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoekers menen dat de beslissingen een inbreuk uitmaken op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers zijn naar België gekomen en wonen hier samen met hun zoon, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM. Hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een

ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁵ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁶ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.⁷ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekers zijn naar België gekomen om de referentiepersoon te vervoegen. Zij behoren wel degelijk bij het kerngezin van de referentiepersoon. Verzoekers verbleven voordien in Italië. Hun zoon kwam op regelmatige basis op bezoek in Italië, om voor zijn ouders te zorgen. Door zijn tewerkstelling was dit niet eenvoudig. Om deze reden zijn verzoekers naar België gereisd om hun zoon te vervoegen en hen te laten bijstaan op hun oude dag.

Dat er dus door verwerende partij geen billijke afweging is gemaakt in het licht van een fair- balance-toets voorafgaand aan het nemen van de huidige beslissing.

De Raad moet kunnen vaststellen dat in de loop naar het nemen van de beslissing of bij het nemen van de beslissing verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en dus blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging.(arrest RVV 175.754/2)

Verzoekers zijn ouder dan 21 jaar waardoor gezinshereniging met hun zoon enkel mogelijk is als zij kunnen aantonen dat zij ten laste zijn van hun zoon.

Kruispunt Migratie stelt hierover:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stiefouder of (stiefgrootouder?

- Bijdrage in administratieve kosten
- Bloedverwantschap of aanverwantschap
- Je ouder of grootouder heeft recht van bewaring
- Vanaf 21 jaar moet je ten laste zijn
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen
- Voldoende huisvesting
- Ziekteverzekering
- Gezinscel"

Verzoekers hebben aangetoond dat zij in het verleden reeds afhankelijk waren van hun zoon en dit is zo tot op heden. Ook aan alle andere voorwaarden wordt voldaan.

Er is tevens geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekers terugkeren naar hun land van herkomst aangezien zij in België samenwonen met hun zoon, die hen tot op heden onderhoudt. Dat wel degelijk de afhankelijkheid werd aangetoond en zij bij terugkeer in een mensonterende situatie zouden terecht komen.

Dat het duidelijk is dat verzoekers absoluut nood hebben aan de bijstand van hun zoon en van hem afhankelijk zijn.

Verzoekers mogen niet van hun zoon gescheiden worden!"

2.2.2. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privé- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden. Verzoekers beroepen zich op een gezinsleven met hun zoon. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Er moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie worden aangetoond tussen verzoekers en hun zoon. De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, met name dat de bloedverwanten in opgaande lijn ten laste zijn van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist ('ten laste' zijn). Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor familieleden in opgaande lijn van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Thans blijkt dat verzoekers' aanvragen tot gezinshereniging worden geweigerd omdat zij niet aantonen ten laste te zijn van hun zoon. Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Een loutere samenwoning in België met hun zoon toont de vereiste bijkomende afhankelijkheidsbanden ook nog niet aan.

De bestreden beslissingen gaan verder enkel in op de door verzoekers ingediende aanvragen om gezinshereniging van 30 januari 2020. Zij laten de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaan verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in het kader van de bestreden beslissingen, die een antwoord vormen op de aanvragen tot gezinshereniging ingediend op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, er alsnog een belangenafweging diende of dient plaats te vinden in het kader van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt verder ook niet dat verzoekers ter ondersteuning van hun thans voorliggende aanvragen een beschermenswaardig privéleven in België hebben ingeroepen, of zulks zelfs maar dienstig konden aanvoeren om op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht vast te stellen. Hierbij wordt herhaald dat de bestreden beslissingen geen beslissingen tot verwijdering bevatten. Er blijkt hier dan ook niet dat een belangenafweging zich in dit kader opdringt. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT